

عنوان مقاله:

زبان و مسایل پیرامون آن در مثنوی معنوی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 8، شماره 27 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

سعید گراوند - استادیار ادیان و عرفان تطبیقی دانشگاه تربیت معلم آذربایجان

خلاصه مقاله:

توجه به زبان یکی از آراء و اندیشه های مولوی در مثنوی معنوی است. در تفکر عرفانی مولوی، حقیقت زبان نه چیزی از جنس لفظ که از جنس معنا است و آن معنا که سرچشمه اصلی کلمات است، بانگ حق است. بر اساس آنچه که در سنت عرفانی زبان در مقام تحلیل نامیده می شود، مولوی خلاف بسیاری از متفکران مسلمان درباره زبان رویکردی صرفاً ظاهری و مبتنی بر قرارداد اتخاذ نمی کند، زیرا چنین تفسیری بیرون از عرصه آرا و اندیشه هایی است که او پیرامون زبان به دست می دهد. این مقاله می کوشد با نگاهی تازه، فلسفه زبان و مسایل پیرامون آن را از منظر عرفانی در قالب طرح بسیاری از پرسش ها بحث و بررسی کند.

کلمات کلیدی:

زبان، الفاظ، معانی، رویکرد فلسفی، مثنوی مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/856859>

